

Pyhärannan Metsästysyhdistys ry:n 80-vuotisjuhlat

Kirikalliolla 14.5.2016

Hyvä juhlaväki,

Pyhärannan Metsästysyhdistyksen perustava kokous pidettiin Rohdaisissa 12.5.1936. Kuusi miestä Väinö Kallio, Yrjö Karru, Arvo Saarinen, Paavo Karru, Arvi Kaitila ja Lauri Laitiomäki tulivat näin yhdistyksen perustajajäseniksi.

Nyt juhlihan yhdistyksen perustamispöytäkirjan 3.§ kuuluu seuraavasti. ”Päätettiin perustaa Pyhärannan Metsästysyhdistys niminen seura järkipärisen metsästyksen ja riistanhoidon harjoittamiseksi paikkakunnalla ja hyväksyttiin säännöiksi Suomen yleisen metsästäjäliiton mallisäännöt ja niille hyväksymistä hakemaan valittiin kauppias Väinö Kallio.

Yhdistyksen ensimmäiseksi puheenjohtajaksi tuli Arvo Saarinen. Pisimpään puheenjohtajuutta on hoitanut aikanaan Väinö Kallio 24 vuotta. Nykyinen puheenjohtaja Kalle Kauppila on järjestyksessään kymmenes. Kunniapuheenjohtajamme on Jarkko Ruohola. Mainittavan pitkän ja ansiokkaan yhdistystoimintatyön on tehnyt myös Aate Heininen aikanaan. Hän oli yhdistyksen sihteerinä yhdeksäntoista vuotta ja oli myös pitkään riistanhoitoyhdistyksen hallituksessa. Antti Tuuri on kirjoittanut romaanissaan, että kaikki viisautta asuu vanhoissa naisissa, mutta ehkä vähän viisautta oli myös vanhoissa miehissä, kun he kutsuivat yhdistyksen nykyiseksi sihteeriksi Reija Helkkulan.

Yhdistyksen ensimmäinen vuosikokous pidettiin Suojalassa 13.1.1937. Läsnä oli viisi perustajajäsentä. Tässä kokouksessa yhdistys sai kaksi uutta jäsentä valinnan kautta.

Yhdistys merkittiin rekisteriin 7.4.1937 jolloin sen ensimmäiset säännöt hyväksyttiin.

Ensimmäinen käytännön metsästystä koskeva maininta on pöytäkirjassa 8.10.1937. Siinä hyväksyttiin nimeltä mainiten kahdeksan miestä hirviähtiin. Kaatolupia oli ensimmäisestä aina vuoteen -71 1-5. Vuonna 1965 yhdistys anoi viisi hirven kaatolupaa ja riistanhoitopiiri esitti neljän aikuisen ja yhden vasan lupaa. Esitykseen päätettiin suostua. Siitä on todennäköisesti alkanut vasojen kaatolupien käyttäminen meidän jahdeissamme. Nyt viimeiset kymmenet vuodet on kaadettu aikuisia ja vasoja suunnilleen yhtä paljon.

70-luvun puolivälissä kaatolupien määrä kasvoi voimakkaasti. Hirvet olivat lisääntyneet ja metsästäjät ja riistaviranomaiset eivät heränneet ajoissa nousevaan kantaan. Voihan olla niinkin, että me metsästäjät vain hieroimme käsiämme yhteen ja totesimme hissukseen, että hyvältä näyttää. Huippu oli vuonna 1979.

Kaatolupia oli yhteensä kahdeksankymmentä. Nyt lupamäärä on tasaantunut 20–30 väliin. Viime kevään laskennassa oli pientä nousua havaittavissa. Kahdelta edelliseltä keväältä jäi laskenta suorittamatta lumen puutteen vuoksi. Hirviähti on muuttunut viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana.

Seitsemänkymmentäluvun raikuvista ajoketuista on siirrytty koirajahtiin. Olemme saaneet nauttia hienoista hirvenhaukuista karhukoiron, jämptien ja harmaiden pystykorvien paimentaessa hirviä. Vuosia sitten aloitettiin käytäntö, että kuusikymppisillä ja vanhemmilla ajotehtävät ovat vapaaehtoisia. Huomasin jossain vaiheessa, ettei se virstanpylväs tehnytkään radikaalia muutosta minun hirviähtipäiviini. Päinvastoin monella tuntuu, ettei jaksa ja malta odottaa passissa jotain tapahtuvaksi, kun koira ja sen ohjaaja vasta hakevat hirviä. Kenneltoiminta on erittäin aktiivista. Yhdistys on järjestänyt vuosittain hirvenhaukkukokeet ja jäsenet ovat osallistuneet muiden järjestämiin kokeisiin. Toukokuussa 2001 järjestimme yhdessä Vakka-

Suomen Dreeverikerhon kanssa koiranäyttelyn urheilukentällä Rohdaisissa. Näyttelyyn osallistui 167 koiraa. Saimme siitä arvokasta kokemusta.

Ensimmäiset neljä valkohäntäpeuran kaatolupaa saimme 1973. Sen jälkeen sitä on metsästetty vuosittain nousevasta kannasta ja viimeiset kymmenen vuotta kanta on pysynyt hyvin tasaisena. Useita vuosia kaadettujen peurojen pääluku on ollut 120–140 välillä. Nyt olemme siihen jahtiin saaneet ilvekset mukaan verottamaan peurakantaa. Sittemmin myös ilveksestä tuli metsästettävä riistaeläin ja yhdistyksen ensimmäinen ilves saatiin saaliiksi Rihtniemessä 2010. Susi on myös alkanut viihtyä Pyhärannassa, ja tuorein havainto taitaa olla vapunaatolta Rihtniemen kylän eteläreunalta.

Palataan vähän ajassa taaksepäin. Vuosi 1955 oli merkittävä yhdistyksen historiassa kahdestakin syystä. Ensinnäkin silloin kunta vuokrasi Rohdaisissa sijaitsevan suojeluskunnan vanhan ampumaradan yhdistyksen käyttöön ja samana vuonna syntyi yhdistyksen nykyinen ampuma- ja kilpailutoimintaa vetävä Timo Laaksonen. Ensimmäinen hirviammunta suoritettiin radalla 5.10.1958. Liikkuvan hirven vetolaite oli tuolloin polkupyörän keskiöstä tehty ja käsin veivattava. Rata sähköistettiin 1974. Nyt käytössä on nykyaikainen omalla jarrulla varustettu vaihdemoottori vetämässä hirvikuviota. Radalla järjestetään vuosittain noin 20 kilpailua. Kilpailuissa ammutuilla yhteispisteillä palkitaan vuoden ampuja. Siinä historia on toistanut itseään. Petri Pusa on ollut kymmenen vuotta sitten ja on edelleen vuodesta toiseen yhdistyksen vuoden ampuja. Hän on hyvä ampuja ja ahkera osallistuja. Muutama vuosi sitten näytti jahtiseurueen ammunnanharjoittelu hiipumisen merkkejä ja siksi tehtiin vuosittain vahvistettava harjoitteluvuorokausi sorkkaeläinjahtiin osallistujille. Todettakoon, että valtaosa metsästäjistä pitää hyvin yllä ampumataitonsa, mutta aina löytyy tällaisia minunkaltaisiani kekseliäitä, että muka olisi jotain tärkeämpää tekemistä.

1975 valmistui radalle ampumakatos ja miehistösuoja. Kokouksiakin siellä pidettiin, vaikka tunnelma oli tiivis. Vuonna 1983 valmistui ampumaradan tontille lahtivaja talkootyönä. Se mahdollistaa nykyaikaisen saaliinkäsittelyn. Siellä on kunnan vesi, viemäri ja jäähdytyslaitteisto. Sen varustus on hyvin täydellinen.

Mutta mitä olisi metsästysyhdistys ilman metsästysmajaa. Se valmistui 1989. Perustustyöt tehtiin talkoilla ja maja siihen päälle urakoitsijan toimesta. Nykyään lahtivaja ja metsästysmaja seisovat yhdistyksen omalla maalla. Jaakko Siuttala on rakennusalan ammattilaisena ollut kaikissa yhdistyksen rakennushankkeissa nykytermillä ilmaistuna projektipäällikkönä. Muutama vuosi sitten tehty majan katon ja sen kantavien rakenteiden uusinta jäi hänen viimeisekseen. Se tehtiin talkootyönä suhteellisen pienellä porukalla.

Yksi merkittävimmistä asioista Pyhärannan metsästysyhdistyksen historiassa on Eero Laaksosen laatima 50-vuotishistoriikki, jonka hän esitti, kun yhdistys juhli 50-vuotista taivaltaan vuonna 1986 Suojalassa. Hän on sen laatimiseen todella paneutunut. Sitä voi sanoa myös kulttuuriteoksi. Se on niin hyvin kirjoitettu, ja vaikka siitä on aikaa kulunut kolmekymmentä vuotta, niin sitä historiaa ei siltikään tarvitse kirjoittaa uudelleen. Siitä aukeaa aivan oma maailmansa meille ja tuleville polville. Se mahdollisti myös minun esitykseni. Suuri kiitos Eerolle.

Toivotan onnea yhdistykselle ja teille kaikille!

I. Tapio Uusitalo